

Bezpečnostní analytik Štefec: Dnes už není v sázce jen naše ekonomika, ale i naše životy!

- CZ24 News | 25. září 2022

ČESKO: Původně jsem chtěl napsat jen pár slov k ruské mobilizaci a jejím potenciálním dopadům na další vývoj války na Ukrajině. A také o stále rychlejším rozkladu OSN a blížícím se definitivním konci poválečného uspořádání světa.

Ale pak jsem se začel do reakcí světových i lokálních politiků a komentářů uznávaných analytiků a čistě pro pobavení jsem začal sledovat i kroky, postoje a vyjádření českých politických „velikánů ducha“ a myšlenkově sterilních všeználků, které si ke komentování aktuálního vývoje zvou mainstreamová média. To mě přimělo změnit původní záměr, píše na facebooku Jaroslav Štefec.

Pominu teď projev roduvěrného piráta Lipavského v RB OSN (před ním zde vystoupil Čech naposledy před 30 lety), který musel obsahově i humpoláckou dikcí zejména její stálé členy, vesměs zkušené diplomaty, skutečně pobavit. Zaujala mě totiž v první řadě rétorická cvičení na téma dopadů mobilizace na válku na Ukrajině a jejího údajně nulového přínosu válečnému úsilí ruské armády. Bez ladu a skladu snášené argumenty vykazují vesměs dvě základní chyby. První je absolutní neznalost vývoje ruské armády v posledních 20 letech a jejího aktuálního stavu, a druhou snaha aplikovat na Rusko informace o zoufalé mobilizační realitě AČR.

Nedostatek výzbroje a výstroje, nevytvořenost odvedenců, nedostatek techniky, nutnost použít starou techniku, protože s novou nebudou umět zacházet ... Ve skutečnosti naprosto přesný popis reality „mobilizující se“ české armády. A to pominu fakt, že ruští odvedenci, na rozdíl od českých, absolvovali povinný roční výcvik, v němž se učili zacházení se zbraněmi, pohybu na bojišti a dalším základním vojenským dovednostem.

Na rozdíl od AČR, která nic podobného nevlastní, disponuje Rusko výstrojí a výzbrojí (i když, pravda, v různé kvalitě) minimálně pro 20 miliónů záložníků. Disponuje prostory pro jejich ubytování i výcvik a aktuálně také lidmi, schopnými secvičit nové jednotky a připravit je na bojové nasazení. Má k tomu také dostatek finančních prostředků. Navíc čas pracuje pro Rusko. Studené počasí nastupuje letos dříve, než bylo v posledních letech obvyklé, a s ním v plné nahotě vyplave na povrch skutečný rozsah energetických a ekonomických problémů jak evropských podporovatelů Ukrajiny, tak této těžce zkoušené země samotné.

Je tady ale ještě jiný úhel pohledu. Na Ukrajině v současné době také probíhá (už několikátá vlna ne právě dobrovolné) mobilizace nováčků. Jejich výstroj a výzbroj si vzaly na starost USA a (stále neochotněji spolupracující) evropští členové NATO. Nové jednotky odcházejí na frontu jen s minimálním výcvikem, o jehož průběhu a kvalitě (očima českých instruktorů, působících v ukrajinské armádě) jsme se mohli nedávno dočíst i v mainstreamových médiích.

Tvrďá jádra ukrajinských bojových jednotek, typu Azov nebo Aidar, vybavená moderní západní technikou a vycvičená v uplynulých osmi letech podle západních standardů instruktory z USA a dalších zemí NATO, už přestala jako bojová síla fakticky existovat. Chybějící ukrajinští specialisté, schopní efektivně využívat vysoce sofistikované systémy, jako jsou raketomety HIMARS a řídicí stanice útočných dronů, jsou nahrazováni zkušenými dobrovolníky, zpravidla bývalými vojáky armád USA, Velké Británie a dalších západních zemí.

Životnost čerstvě zformovaných a po krátkém výcviku nasazovaných jednotek ukrajinských nováčků (kteří ovšem stejně jako ti ruští prošli základním vojenským výcvikem) není podle informací z objektivních západních médií příliš vysoká. Ruský dělostřelecký „mlýnek na maso“ je údajně likviduje jak na běžícím pásu. Sám jsem skutečně zvědav, jak se s těmito problémy popere ruská armáda.

Jedna věc je ale jistá. Mobilizaci, vyhlášenou Vladimírem Putinem nelze v žádném případě považovat za známku porážky Ruska. Je ale velmi nebezpečným ukazatelem eskalace konfliktu na Ukrajině, zejména vzhledem k tomu, že ruská armáda už 6 měsíců ve skutečnosti neválčí s Ukrajinou a její armádou, ale se státy NATO v čele s USA. Ruské vedení je ve velmi složité situaci, ale ještě ani zdaleka neřeklo poslední slovo.

Mobilizace je načasováním a organizací vázána na vyhlášená referenda čtyř ruskojazyčných regionů Ukrajiny o přičlenění k RF. Jsou určité také koordinována a konzultována s ruskými spojenci, zejména s Běloruskem, Čínou a Íránem. A co je velmi varující, jedná se pravděpodobně o jeden z posledních kroků eskalace konfliktu směrem k použití taktických jaderných zbraní.

Pokud na tyto zbraně skutečně dojde, může se ruské vedení rozhodnout, že nejprve zaútočí na ukrajinská postavení na pobřeží Černého moře. Tento útok by měl vojenský význam, ale nezpůsobil by rozsáhlé škody na civilní infrastruktuře. A především by omezil i počet potenciálních civilních obětí. Došlo by k němu nejspíš bez předběžného varování, ale ze strany Ruska mu bude nejspíš předcházet poslední pokus o řešení situace diplomatickou cestou, které ovšem NATO v čele s USA vytrvale odmítá.

Pro ČR tento krok ruského politického vedení znamená, že dnes už není v sázce jen naše ekonomika a sociální stabilita, ale i naše životy. Na tohle už opravdu nebudou stačit ani ty proslulé dva svetry madam Pekarové. Naši politici veleduchové už by si měli konečně uvědomit, že ČR prostě není ve válce a že skutečná válka, k níž se reálně schyluje, znamená ničení, utrpení a smrt i pro ně, nejen pro nás, lůzu, kterou pohrdají a které se cítí být vládci.

Přitom ČR má dnes historickou šanci stát se hlasem míru a rozumu. Z pozice předsednictví EU máme možnost iniciovat jednání na nejvyšší úrovni o diplomatických možnostech řešení konfliktu. Málokdo to dnes už ví, ale bývalá ČSSR svého času sehrála podobně klíčovou roli při vyjednávání o ukončení amerického dobrodružství ve Vietnamu. Tak proč na tuto tradici nenavázat? Tato válka přece nikomu nepřináší nic dobrého a už teď nás stojí víc, než budeme ochotni zaplatit.

Hloupá arogance, urážky, pohrdání realitou a pokračující zásilky zbraní do oblasti konfliktu ale spíše naznačují, že se tuto šanci povede současné vládní garnituře naprosto a dokonale promarnit. A je tedy docela dobře možné, že se na ČR v čele EU bude jednou vzpomínat jako na zemi, která „úspěšně“ přivedla sjednocenou Evropu na práh jaderné katastrofy, dodává Jaroslav Štefec.

Zdroj: FB První Zpravy